

Poul Nødgaard (FP):

Efter formiddagens drøftelser er det hyggeligt at møde alle ordførerne igen og også en veloplagt finansminister – ser det da i hvert fald ud til.

Med hensyn til det, vi debatterer her i dag, synes jeg, at ledetråden for mig og Fremskridtspartiet skal være – det tror jeg i øvrigt alle vil være enige i – det kommunale selvstyre. De her ting skal altså diskuteres, så vi viser den fulde respekt over for det kommunale selvstyre.

Men når det er sagt, så vil jeg også gerne fremhæve, at det kommunale selvstyre jo altså også har en pris, og prisen er, at det kommunale selvstyre må lære at prioritere sine opgaver. Det er i hvert fald en ledetråd for mig, og hvis man gør sig den ulejlighed at gå et kommunalt budget igennem – jeg ved ikke, om en finansminister nogen sinde har gjort sig en sådan ulejlighed – og se, hvad det egentlig indeholder, så er det jo ikke alene det, vi taler mest om herinde, ældre osv. Der er bunker af andre udgifter i et kommunalt budget, hvilket betyder, at der altså er en lang række muligheder for at kigge nogle ting efter i sømmene, så man ikke bare bevidstløst lader tallene rulle fra det ene år til det andet.

Men det, vi debatterer her i dag, er jo sådan set nogle af de ting, som f.eks. SF's dagsorden indeholder. Det er en eventuel opprioritering af nogle af de ting, og jeg spurgte tidligere på dagen SF's ordfører, om han ikke kunne gå med til at opfordre sit politiske bagland til at sige, at der måske også er nogle områder, man kan nedprioritere. For hvis ikke man nedprioriterer nogle kommunale og amtskommunale opgaver, når man vil have andre udgifter ind, så mener jeg, at vi må være enige om én ting, nemlig at der kun er én vej til at hente pengene hjem, og det er gennem øgede skatter.

Og derfor blev jeg så glad – det sagde jeg også til hr. Klaus Hækkerup i formiddags – for det socialdemokratiske signal, der kom om, at de personlige skatter i kommunerne, og det gælder jo formentlig også amtskommunerne, ikke skal forhøjes i 1996.

Jeg er selv kommunalpolitiker, og jeg tør godt her for åbne mikrofoner sige, at jeg tror, et af problemerne i kommunerne er, at der er mange kommunalpolitikere, der – når de i løbet af et år opdager, at et kontoområde, et stort udgiftsområde vil blive besparet for x antal kroner – somme tider, meget tit endda, fristes enormt til at sige: Vi bruger de penge til det og det og det.

Til det kan nogle så sige, at det jo lyder meget fornuftigt, men der er jo også nogle områder,

hvor der tit er et merforbrug, og der må jeg så sige, at det i hvert fald er min erfaring – jeg har også skældt Socialdemokraterne i Ringsted Byråd ud for det et utal af gange – at når der er et merforbrug på nogle områder, så beder man om en såkaldt tillægsbevilling »af kassen«, som det hedder i fagsprog i den kommunale verden. Og jeg kan altså ikke forstå, at man ikke vejer merforbrug op mod besparelser.

Jeg har et spørgsmål til finansministeren – jeg ser, at han indimellem har pennen i hånden, så det kunne være, at han skrev det her ned – og det er, om man ikke, når nu man skal forhandle med kommunerne og amtskommunerne og formentlig have separate forhandlinger med Københavns Kommune, kunne tage under overvejelse, om det ikke var muligt at lægge en eller anden form for ramme for forhandlingerne, så det drejede sig om flere år, eventuelt to-tre år.

Jeg ved godt, at virkelighedens verden er sådan, at når der er gået et år, så kan der blive tale om nogle supplerende forhandlinger om nogle justeringer af en eller anden art. Jeg siger det her i en positiv og god ånd, for jeg tror, at vi kunne opnå utroligt meget, hvis rammen ligesom blev lagt for en 2-3 år ud i fremtiden.

Man taler så tit om det der med, at man skal se fremad, og mit signal her i dag vil være, at hvis man kunne lægge rammen, aftalerne, for tre år – vi mødes trods alt alligevel hvert år, for det kan godt være, at der skal ske nogle justeringer af den ene eller anden art, og dem kunne man så kigge på – så kunne man – undskyld jeg siger det – undgå de evindelige slåskampe om de kommunale og amtskommunale budgetter, hvor det, i hvert fald som det fremstilles i pressen, ser ud, som om man er ved at rive hovederne af hinanden – det kan finansministeren så enten af- eller bekræfte, men jeg kan se, at finansministeren har sit hoved endnu, så han er altså ikke blevet udsat for det.

Jeg synes indimellem, at det ser ud til, at det er nogle meget skrappe forhandlinger. Om det så bare er sådan noget, man siger, for at det skal se ud af noget, ved jeg ikke, men det kan finansministeren jo udtale sig om bagefter.

Men det, der er hovedproblemet i det, vi debatterer i dag vedrørende kommunerne – og nu taler jeg sådan set på befolkningens vegne, for jeg ved ud fra de mange, jeg taler med omkring de her ting, at man har utrolig svært ved det – er reelt følgende:

Man lavede en skattereform for et års tid siden, som nogle kunne lide, mens andre ikke